

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΠΑΡΑΜΥΘΟΤΡΑΠΕΖΑ ΝΟ. 22 · ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΗΣ ≈ 4
ΛΕΠΤΑ

Οι Δύο Λύκοι

*Παραβολή αποδιδόμενη στους ιθαγενείς Τσερόκι της Βόρειας
Αμερικής*

Ένα αγόρι με σφιγμένες γροθιές, ένας γέροντας δίπλα στη φωτιά, και μια ερώτηση που δεν απαντιέται σε ένα βράδυ.

Το αγόρι με τις σφιγμένες γροθιές

Ψηλά στα καταπράσινα βουνά, εκεί που τα ποτάμια κατεβαίνουν παγωμένα κι ο καπνός από τις φωτιές ανεβαίνει ίσια στον ουρανό, ζούσε ένα αγόρι με τον παππού του, τον γέροντα της φυλής.

Ένα βράδυ, το αγόρι γύρισε στην κατασκήνωση με τα μάτια σκοτεινά και τις γροθιές σφιγμένες. Είχε μαλώσει με έναν άλλο μικρό της φυλής. Εκείνος τον είχε κοροϊδέψει μπροστά σε όλους, του είχε πάρει το τόξο που είχε φτιάξει μόνος του και το είχε πετάξει στο ποτάμι.

Το αγόρι δεν έφαγε. Δεν μίλησε. Καθόταν μόνο και κοίταζε τη φωτιά, κι όσο την κοίταζε, τόσο ο θυμός μεγάλωνε μέσα του — ζεστός και κόκκινος σαν τα κάρβουνα.

Ο παππούς δεν τον μάλωσε. Δεν τον ρώτησε τίποτα. Ήρθε μόνο και κάθισε δίπλα του, κι έμειναν έτσι οι δυο τους, ώσπου πέρα μακριά, στα σκοτεινά βουνά, ακούστηκε ένα ουρλιαχτό λύκου — μακρόσυρτο, μοναχικό.

Η μάχη μέσα στον γέροντα

Τότε ο παππούς μίλησε, σιγανά, σαν να συνέχιζε μια κουβέντα που είχε αρχίσει από καιρό.

— Ξέρεις, αγόρι μου, μέσα μου γίνεται μια μάχη. Μια τρομερή μάχη, ανάμεσα σε δύο λύκους.

Το αγόρι σήκωσε τα μάτια. Ο παππούς κοίταζε τη φωτιά.

— Ο ένας λύκος είναι σκοτεινός. Τα μάτια του καίνε σαν κάρβουνα και δεν χορταίνει ποτέ. Τρέφεται με τον θυμό. Με τη ζήλια. Με τα ψέματα, με την αλαζονεία, με το «εγώ, εγώ, μόνο εγώ». Όταν τον ταΐζεις, δυναμώνει — και όσο δυναμώνει, τόσο πιο πολύ πεινάει.

Το αγόρι κατάπιε. Του φάνηκε πως μέσα στις φλόγες είδε για μια στιγμή δυο μάτια να γυαλίζουν.

— Ο άλλος λύκος, συνέχισε ο γέροντας, έχει μαλλί σταχτί σαν το χάραμα και βήμα ήσυχο. Τρέφεται με τη χαρά. Με την ειρήνη, με την ελπίδα, με την καλοσύνη, με την αλήθεια. Δεν ουρλιάζει· τραγουδάει. Κι όταν τον ταΐζεις, δυναμώνει κι αυτός — μα η δύναμή του δεν βαραίνει, ξαλαφρώνει.

Ο παππούς γύρισε και τον κοίταξε.

— Αυτή η ίδια μάχη γίνεται και μέσα σε σένα, αγόρι μου. Απόψε την ακούω από δω που κάθομαι. Και γίνεται μέσα σε κάθε άνθρωπο που περπάτησε ποτέ πάνω σε αυτή τη γη.

Η ερώτηση

Το αγόρι έμεινε πολλή ώρα σιωπηλό. Σκεφτόταν το τόξο του που ταξίδευε τώρα στο ποτάμι, σκεφτόταν τα γέλια των

άλλων παιδιών, σκεφτόταν τους δυο λύκους να παλεύουν στο σκοτάδι, με τα δόντια γυμνά.

Και τότε ρώτησε, με φωνή που έτρεμε λιγάκι:

— Και ποιος λύκος θα νικήσει, παππού;

Ο γέροντας χαμογέλασε. Έσκυψε, πήρε ένα ξύλο, και το ακούμπησε ήσυχα στη φωτιά.

— Αυτός που θα επιλέξεις να ταΐσεις. Αυτή η μάχη δεν τελειώνει σε ένα βράδυ όμως.

Η φλόγα τυλίχτηκε γύρω από το ξύλο και ψήλωσε. Πέρα, στα βουνά, το ουρλιαχτό ακούστηκε ακόμα μια φορά — και έσβησε. Το αγόρι κοίταξε τις γροθιές του. Άνοιξαν, σιγά σιγά, μόνες τους. Και έγειρε το κεφάλι στον ώμο του παππού του, εκεί, πλάι στη φωτιά που έκαιγε ήσυχα μέσα στη νύχτα.

Σημείωμα πηγής: Η παραβολή των Δύο Λύκων κυκλοφορεί ευρύτατα ως παράδοση των Τσερόκι, η απόδοση όμως αυτή δεν τεκμηριώνεται σε παλαιότερες καταγραφές των ιθαγενών λαών της Αμερικής· η ιστορία εμφανίζεται στον γραπτό λόγο μόλις στα τέλη του 20ού αιώνα. Την κρατάμε εδώ ως σύγχρονη παραβολή, με σεβασμό στην αμφισβητούμενη καταγωγή της — γιατί η ερώτηση που θέτει ταξιδεύει, όποιος κι αν την είπε πρώτος.

Τα παραμύθια και οι μύθοι υπάρχουν για να ταξιδεύουν. Μπορείτε να μοιραστείτε αυτή την ιστορία, διατηρώντας πάντα την πηγή της: paramythoupoli.gr